

der er Forespørgselsens Gjenstand. Det er vel saaledes ikke værd at udvilde det videre.

Masmussen: Jeg vilde i Forbindelse dermed have anført, at i dette Tilfælde havde Sognepræsten ikke fundet sig foranlediget til at klage.

Formanden: Men det staaer dog ikke videre i Forbindelse med Spørgsmaalet om Bemyndigelse til at samtykke i et Bytte.

Masmussen: Da den høitagtede Formand ikke tillader det, skal jeg ikke komme videre ind paa dette Tilfælde, men jeg antog, at der var god Grund til at klage over Udeblivelsen af dem alle Tre, og da det er dette, som har givet Anledning til Forespørgselen, troede jeg ogsaa, at der kunde være Grund til at komme ind paa det.

Formanden: Det er jo kun paa en meget indirecte Maade, at denne Sag vedrører Forespørgselen.

Masmussen: Ja, da den høitæredede Formand ikke tillader mig at udføre dette videre, skal jeg slutte, saameget mere som jeg omtrent har faaet udtalt, hvad jeg vilde fremsette.

Soyer-Møller: Jeg troer, at det høitæredede Thing vil bifalde det, naar jeg begynder med at love, at jeg skal fatte mig kort. Jeg haaber, at der ogsaa er et andet Punkt, hvori det høie Thing vil give mig Ret, og det er, naar jeg siger, at vi ere komne ind i en ganske forunderlig Situation. Der foreligger tre Spørgsmaal til Kirke- og Underviisningsministeren, og vi kom herhen, uden at have det allermindste Begreb om de enkelte Data, hvortil denne Interpellation støttede sig, og saa er der blevet fremført en saa overordentlig Masse af Details, hvori de Herrer, der have fremført Interpellationen, have haft Leilighed til at sætte sig ind, men som for alle os Andre er aldeles fremmed. Dertil skulde jeg imidlertid ikke have sagt Noget, men det Mislige ved denne Sag er, at Forbelen ligger saa

aldeles paa den ene Side, og der er sleet Angreb, og det overordentlig alvorlige Angreb, imod Mænd, som jeg slet ikke kjender. Jeg har aldrig seet en eneste af de Paagældende, men der er sleet Angreb mod Mænd fra andre Mænd, der nyde en saa overordentlig stor Agtelse, at jeg dog umulig synes, at jeg kan lade det gaae hen, uden idetmindste at tage Ordet undskyldende for de Mænd, der saaledes ere blevne bragte paa Bane. Der maa jeg da først sige dette: Hvor har da Sogneraadet været henne, da det er Præsten, der faaer al Skylden? Jeg har ikke med et eneste Ord hørt omtale, at Sogneraadet har havt det Mindste med Sagen at gjøre, og det er jo dog, som Enhver af os veed, det Almindelige, at, naar der tales om os Præster, saa ere vi temmelig magtesløse i Sognene. Hvorfra har da Præsten faaet den overordentlig store Magt i dette Dieblit ligeoverfor det øvrige Sogneraad? At der er begaaet Feil paa begge Sider, er vist afgjort, men Skylden maa dog sikkert i dette Tilfælde ligge ligesaavel hos Sogneraadet som hos Præsten. Dernæst maa jeg spørge: Hvad er det, vi have hørt? Vi have hørt, at en Mand, der udeblev Nytaarsdag fra Kirken paa Grund af Sygdom, hvorfor han har fremlagt Doctorattest, er bleven forflyttet ene og alene af denne Grund. Vi have fremdeles hørt, at en Mand, der har været Skolelærer i eet District i 18 Aar og været det til Alles Tilfredshed, der har erholdt sin Biskops overordentlig fordeelagtige Erklæring, der har faaet Præstens Erklæring for sin Dygtighed osv., der har faaet Beboernes Erklæring for, at han har vist en særdeles Nidkjærhed i Skolen, Kjærlighed i Omgang med Børnene og dog forstaaet at holde Disciplinen vedlige, vi have hørt, at denne Mand er bleven affædiget, fordi Præsten rev et Brev i Stykker. Er der noget Menneffe, der i Virkeligheden kan sætte Vid dertil? Jeg siger ikke, at de Mænd, der have fremført disse Anker, ikke have fuldkommen Tillid til dem, det er jeg overbevist om, at de have; men jeg troer, at det er Noget, vi skyldte den anden Part, ogsaa at høre den, og det har jeg for min Deel slet ikke gjort. Men hvad kommer der saa ud af det Hele? Der kommer ikke Andet ud, end at der er